

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/102/2024
Identifikačné číslo spisu: 1198899651
Dátum vydania rozhodnutia: 11.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1198899651.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a JUDr. Branislava Krála v spore žalobcov: 1/E.. A.. G. G., Stavebno obchodní firma Hodonín, Mešťanská č. 9, Hodonín, Česká republika, IČO: 105 79 281, 2/ H. V., bytom J. N.. Č.. X, L., obaja zastúpení : ius aegis s.r.o. advokátska kancelária so sídlom v Bratislave , Nedbalova č. 12, proti žalovaným: 1/ E.. E. L., správca konkurznej podstaty Želstav A-Z, s. r. o., 3/ GOLDEN REAL SLOVAKIA, a.s., Červeňova ul. č. 28, Bratislava, IČO: 35 744 758, zast. advokátom JUDr. Dušanom Repákom, Krížna ul. č. 47, Bratislava, 4/ A.. V. V., bytom H. N.. Č.. XX, L.Y., 5/ A.. V. V., bytom H. N.. Č.. XX, L., zast. žalovaným 4/, žalovaní 3/ až 5/ zastúpení: JUDr. Denisa Hostačná, advokátka so sídlom v Bratislave, Dunajská č. 4, v konaní o určenie, že nehnuteľnosti sú v podielovom spoluvlastníctve žalobcov 1/ a 2/, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1 - 8C/142/1998, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. októbra 2023, č.k. 3Co/115/2022-1625, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaným 1/,3/,4/,5/ priznáva proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 2.11.2017, č.k. 8C/142/1998-1246 (ďalej „ súd prvej inštancie“), ktorý 1. výrokom zastavil konanie proti žalovanému 2/, 2. výrokom zamietol žalobu proti žalovaným 1/,3/,4/,5/ a 3. výrokom priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. Súd prvej inštancie zastavil konanie proti žalovanému 2/: E.. H.. G. G., MBA, správca konkurznej podstaty TANAX, a. s. v konkurze, Partizánska č. 73, 957 11 Bánovce nad Bebravou, IČO: 36 302 678, ul. Kpt. Nálepku č. 346, 017 01 Považská Bystrica, podľa ustanovenia § 64, § 161 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku s poukazom na ustanovenie § 62 Civilného sporového poriadku, pretože v čase vyhlásenia rozsudku žalovaný 2/ nemal procesnú

subjektivitu. Dňom 25.januára 2017 žalovaný 2/ zanikol bez právneho nástupcu, keďže registrový súd Okresný súd Trenčín vykonal ex offio výmaz spoločnosti podľa ustanovenia § 68 ods. 4 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Podľa § 68 ods.1 Obchodného zákonníka spoločnosť zaniká ku dňu výmazu z obchodného registra, ak tento zákon neustanovuje inak. Najvyšší súd preto v dovolacom konaní nekonal so žalovaným 2/.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, č.k. 8C/142/1998-1246 zo dňa 2.11.2017 konštatoval, že žalobcovia 1/ a 2/ zastúpení svojím právnym zástupcom sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I dňa 26. 09. 1997 domáhali určenia, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. 741, k. ú. Staré Mesto - pozemok parc. č. XXXX B.astavaná plocha o výmere 597 m², pozemok parc. č. XXXX/X zastavaná plocha o výmere 695 m², pozemok parc. č. XXXX/X zastavaná plocha o výmere 124 m², pozemok parc. č. XXX o výmere 424 m² a budovy a stavby - administratívna budova na Štefánikovej č. 15 v Bratislave, 7 b. j. X. H. Č.. XX Y. L., spevnené plochy 7 b. j. na H. Č.. XX Y. L., kanalizácia 7 b.j. X. H. Č.. XX Y. L. (ďalej len "nehnuteľnosti"), ktoré sú zapísané v súpise konkurznej podstaty úpadcu Želstav A-Z s. r. o., Štefánikova č. 15, Bratislava, IČO: 31 328 750, sú v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov 1/ a 2/ . Na základe návrhu žalobcov 1/ a 2/ na zmenu petitu žaloby súd uznesením č. k. 8C 142/1998 - 532 zo dňa 06.12.2006, pripustil zmenu petitu žaloby tak, že : „Súd určuje, že nehnuteľnosti vedené na LV č. XXX, okres Bratislava I, obec Bratislava - mestská časť Staré Mesto, katastrálne územie R. H. parcela č. XXX/X vo výmere 157m² zastavané plochy a nádvorí, parcela č. XXX/X vo výmere 14m² zastavané plochy a nádvorí, parcela č. XXX/X vo výmere 253m² zastavané plochy a nádvorí ako aj stavba na parcele č. XXX/X, súpísne číslo XX, druh stavby 700 sú v podielovom vlastníctve navrhovateľov, a to v 1 k celku navrhovateľa v 1. rade E.. A.. G. Ď., X.. XX.X.XXXX Y. L., L. H. X, P., r.č.XXXXXX/XXX a navrhovateľky v 2 rade: H. V., akad. mal. a sochárka, nar. XX.X.XXXX, L. J. X, L.V., K.Č.. XXXXXX/XXX.

X. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. Ndc 256/98-127 zo dňa 17. augusta 1998 v spore o vecnú príslušnosť rozhodol tak, že na konanie v tejto veci je príslušný Okresný súd Bratislava I s tým, že v danom prípade je predmetom konania žaloba o určenie, že označené nehnuteľnosti sú v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov. Ide teda o určovaciu žalobu podľa § 80, písm. c/ O.s.p. o ktorej rozhoduje v prvom stupni okresný súd (§9 ods.1 O.s.p.).

4. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca 1/ nehnuteľnosti nadobudol ako fyzická osoba - podnikateľ na základe Zmluvy o predaji časti podniku uzatvorenej s Federálnym fondom národného majetku ČSFR dňa 30.04.1992 podľa zákona č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii. Keďže v tom čase boli žalobcovia1/ a 2/ manželmi a existovalo medzi nimi bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, celý sprivatizovaný majetok, vrátane predmetných nehnuteľností, bol v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov ako manželov. Počas celého konania žalobcovia 1/ a 2/ a ich právny zástupca v písomných podaniach (čl. 8, 43, 87, 94, 112, 145, 176, 272, 467, 582, 673, 753, 801, 1002, 1035, 1103, 1113, 1122) uvádzali, že spoločnosť Želstav A-Z s. r. o sa nikdy nestala vlastníkom sporných nehnuteľností, pretože bývalé Štátne notárstvo Bratislava I nezákonne zaregistrovalo vlastníctvo týchto nehnuteľností v prospech Želstav A-Z s. r. o a žalobca 1/ žiadny právny úkon, ktorým by previedol na túto spoločnosť vlastníctvo nehnuteľností so spoločnosťou neuzatvoril.

5. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č.k. 8C 142/1988-781 zo dňa 12.03.2008 žalobu zamietol s tým, že žalobcovia 1/ a 2/ neosvedčili naliehavý právny záujem v zmysle § 80, písm. c) OSP. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 6Co 298/09-845 zo dňa 30.06.2011 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Najvyšší súd ako súd dovolací na dovolanie žalobcov uznesením č.k. 4Cdo 165/2012 - 948 zo dňa 22.augusta 2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 40. júna 2011 sp. zn. 6Co 298/2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením zo dňa 30. septembra 2015. č.k. 6Co 407/2014-961 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I. z 12. marca 2008, č.k. 8C 142/1998-781 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom na s. 4, 5, že : „Základnou otázkou, ktorú bolo potrebné v prejednávanej veci vyriešiť, bola otázka, či žalobca 1/ platne vniesol do spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r. o. ako nepeňažný vklad časť podniku Železničné staviteľstvo, š. p. Bratislava v rozsahu, ktorý nadobudol v zmluve o predaji časti podniku z 30. 4. 1992 (predmetné nehnuteľnosti žalobca 1/ nadobudol ako súčasť časti uvedeného podniku). Najvyšší súd SR rozsudkom zo 14. 5. 1997 sp. 2 Obo 170/96 určil, že žalobca 1/ (v uvedenej veci v procesnom postavení žalovaného 1/) zmenou spoločenskej zmluvy z 23. 11. 1992 o založení spoločnosti Želstav A-Z, spol. s

r.o., vnesol majetok v rozsahu podľa čl. IV. bod 5. zmeny spoločenskej zmluvy. V odôvodnení tohto rozsudku najvyšší súd konštatoval, že uznanie rozsudku Okresného súdu Hodonín z 5.5. 1997 č. k. 7C 669/96, ktorým tento súd určil, že právny úkon, ktorým žalobca 1/ vnesol nepeňažný vklad do spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r. o. časť podniku Železničné staviteľstvo, je neplatný, je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Z tohto rozsudku najvyššieho súdu súd prvého stupňa správne vychádzal (§ 135 ods. 2 druhá veta O.s.p.). Žalobca 1/ podal na súd žalobu o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty (išlo o veci vnesené do spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r. o. zmenou spoločenskej zmluvy z 23. 11. 1992). Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 9. 12. 2002 č. k. 81 Cb 80/97- 859 jeho žalobu zamietol a na jeho odvolanie Najvyšší súd SR rozsudkom z 24. 9. 2003 č. k. 6 Obo 62/03 uvedený rozsudok Krajského súdu potvrdil. V odôvodnení tohto rozsudku najvyšší súd okrem iného uviedol doslova: „Vnesenie hnutel'ného aj nehnuteľného majetku žalobcom do vlastníctva úpadcu sa realizovalo v súlade s ust. § 59 ods. 3, § 109 ods. 3 a za primeraného použitia § 476 a nasl. Obch. zák. Štátne notárstvo Bratislava I zmenu spoločenskej zmluvy registrovalo dňom 28. 12. 1992 pod RI 587/92. Uvedeným dňom zmena spoločenskej zmluvy nadobudla právoplatnosť a stala sa právne účinnou. Stala sa vkladu schopnou listinou, nakoľko registráciou zmeny spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom bola splnená zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení z roku 1992, podľa ktorého k platnosti zmluvy o prevode nehnuteľností je potrebná jej registrácia štátnym notárstvom. V skúmanej veci vlastníctvo k celému vnesenému majetku, hnutel'nému i nehnuteľnému prešlo na úpadcu v zmysle vtedy platného § 133 ods. 1 a 2 Obč. zák. dňom registrácie zmeny (zmien) spoločenskej zmluvy spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r. o. Bratislava, Štefánikova ul. č. 15". Aj z tohto rozsudku súd prvého stupňa správne vychádzal. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že záväznosť sa síce týka iba výroku právoplatného rozsudku a nie teda jeho odôvodnenia (§ 159 ods. 2 O.s.p.), na druhej strane ak treba záväzný výrok právoplatného rozsudku vnímať v spojitosti s jeho odôvodnením. Krajský súd v Bratislave záverom konštatoval, že: „Z toho je zrejmé, že otázka, či žalobca 1/ platne vnesol do spoločnosti Želstav A-Z, s r. o. nepeňažný vklad v podobe časti podniku Železničné staviteľstvo, š. p. Bratislava v rozsahu, ktorý nadobudol zmluvou o predaji časti podniku z 30. 4. 1992, bola právoplatne riešená v predchádzajúcich konaniach. Preto žalobcovia nie sú podielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností a ich žaloba nie je dôvodná“ .

7. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, č.k. 8C/142/1998-1246 zo dňa 2.11.2017 vychádzal v ďalšom konaní z uvedeného právneho názoru a keďže žalobcovia 1/ a 2/ neuviedli, ani nepreukázali žiadne nové skutkové, ani právne skutočnosti, zásadný význam pre rozhodnutie v predmetnej veci mal rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 81 Cb 80/97- 859 zo dňa 09. 12. 2002 a rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Obo 62/03 zo dňa 24. 09. 2003. V tomto rozsudku Najvyšší súd SR uviedol, že : „...vlastníctvo k celému vnesenému majetku, hnutel'nému i nehnuteľnému prešlo na úpadcu v zmysle vtedy platného ustanovenia § 133 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka dňom registrácie zmeny (zmien) spoločenskej zmluvy spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r. o., Bratislava, Štefánikova ul. č. 15“. Vzhľadom na tento záver Najvyššieho súdu SR žalobcovia 1/ a 2/ podľa súdu prvej inštancie, vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, nemôžu mať v prejednávanej veci úspech so žalobou na určenie, že sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, ktoré ako vyplýva z vyššie uvedených rozhodnutí súdov, platne vnesli do majetku spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r. o. Súd počas konania, na pojednávaní dňa 05. 09. 2017, čl. 1070, podľa ustanovenia §181 ods. 2 Civilného sporového poriadku strany a ich zástupcov oboznámil s predbežným právnym posúdením veci, ktoré je totožné ako posúdenie veci uvedené v tomto rozhodnutí. S poukazom na tieto skutočnosti, tak súd žalobu žalobcov 1/ a 2/ proti žalovaným ako nedôvodnú zamietol. Súd o trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania v celej výške. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

8. Odvolací súd na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ v napadnutom rozsudku zo dňa 26. októbra 2023, č.k. 3Co/115/2022-1625 uviedol, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.5.1997, sp. zn. 2Obo/170/96, ktorým tento určil, že žalobca 1/ (v procesnom postavení žalovaného 1/) zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 o založení spoločnosti s ručením obmedzeným ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. vnesol majetok v rozsahu podľa článku IV. bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy, nadobudol právoplatnosť dňa 9.7.1997. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť označeného súdneho rozhodnutia, súd prvej inštancie, rovnako ako ani odvolací súd,

neboli a nie sú oprávnení skúmať, či predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je vecne správne, príp. či má žalobcami vytýkané vady, keďže tieto otázky mohol a bol oprávnený skúmať len inštančne nadriadený súd v osobitnom súdnom konaní. Závaznosť rozhodnutia súdu, v danom prípade Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je jeho vlastnosť, v dôsledku ktorej má rozsudok účinky, ktoré založiť má. Treba ho potom vnímať ako určité východisko pre rozhodovanie všeobecných súdov Slovenskej republiky v iných, skutkovo a právne rovnakých alebo obdobných veciach. odvolací súd považoval za nepochybné, že v označenom rozhodnutí sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zaoberal odvolacími námietkami žalobcu 1/ (v procesnom postavení žalovaného 1/) vznesenými proti rozsudku Mestského súdu v Bratislave zo dňa 22.4.1996, sp. zn. 22Cb/21/96, ktorým určil existenciu vlastníckeho práva ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., okrem iného i k hnutelnému a nehnuteľnému majetku vnesenému žalobcom 1/ do tejto spoločnosti na základe zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 (dodatku č. 1), v rozsahu ako ho žalobca 1/ získal na základe zmluvy o predaji časti podniku z 30.4.1992 a jej príloh, ako aj zápisu o odovzdaní a prevzatí vecí, s výnimkou tam uvedených nehnuteľností.

9. Odvolací súd ďalej konštatoval, že so zreteľom na tieto označené rozhodnutia súdov, ktoré prejudiciálne skúmali otázku prevodu vlastníckeho práva i k špecifikovaným nehnuteľnostiam zo žalobcu 1/ na ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., vrátane titulu tohto prevodu (zmena spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992), mohol súd prvej inštancie legitímne, v súlade s princípom právnej istoty, z ich obsahu vychádzať, pričom odvolávajúc sa na odôvodnenie týchto rozhodnutí zároveň skonštatovať, že žalobca previedol vkladu-schopnou listinou vlastnícke právo i k špecifikovaným nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu, na ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. Súd prvej inštancie sa teda nestotožnil s názorom žalobcov 1/ a 2/, že dotknuté nehnuteľnosti sa nestali predmetom registrácie bývalým Štátnym notárstvom, keďže so zreteľom na znenie článku IV. bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 predmetom vkladu boli nepochybne veci tvoriace časť podniku, špecifikovaného ako časť podniku Železničné staviteľstvo, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 15, v rozsahu podľa zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 30.04.1992, vrátane jej príloh a teda nepochybne išlo o podnik ako celok, tvorený i špecifikovanými nehnuteľnosťami, ku ktorým sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali určenia vlastníctva.

10. Vychádzajúc z právnych záverov vyslovených v označených a citovaných rozhodnutiach sa súd prvej inštancie s týmito plne stotožnil, pričom vysloviac i vlastnú právnu argumentáciu následne dospel k záveru, že dodatok č. 1 - zmena spoločenskej zmluvy ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. zo dňa 23.11.1992 predstavoval vkladu-schopnú listinu, na základe ktorej registrácie bývalým Štátnym notárstvom, žalobca 1/ vložil ako nepeňažný vklad do tejto spoločnosti i špecifikované nehnuteľnosti (určenie vlastníctva ktorých je predmetom sporu), čoho dôsledkom bolo ich nadobudnutie do vlastníctva ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o.; s týmto právnym názorom konajúceho súdu, sa v plnom rozsahu stotožnil i odvolací súd. Pre úplnosť pritom udáva, že i keď možno súhlasiť s názorom žalobcov vysloveným v priebehu konania, že žalobu o vylúčenie veci z konkurznej podstaty možno svojim charakterom považovať za žalobu procesnú, v rámci ktorej sa súd zaoberá právom, založenom na predpisoch hmotného práva, len ako otázkou predbežnou, nemožno prehliadať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, okrem konania o žalobe o vylúčenie veci z konkurznej podstaty ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., skúmal v samostatnom konaní, na podklade samostatnej žaloby i to, či žalobca 1/ vnesol majetok v rozsahu podľa článku IV. bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy do ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. a rozsudkom zo dňa 14.5.1997, sp. zn. 2Obo/170/96, právoplatným dňa 9.7.1997, tejto žalobe v plnom rozsahu vyhovel. V predmetnom spore potom súd prvej inštancie nemohol znovu riešiť to, o čom Najvyšší súd Slovenskej republiky už právoplatne rozhodol v osobitnom spore, resp. inak posúdiť vnesenie majetku žalobcu 1/ v rozsahu podľa článku IV. bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy do ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., t.j. i vnesenie nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu, keďže by tým porušil zásadu viazanosti právoplatným rozhodnutím. Pokiaľ žalobcovia 1/ a 2/ súdu prvej inštancie vytýkali i to, že neprihliadal na rozsudok Okresného súdu v Hodoníne zo dňa 5.5.1997, sp. zn. 7C/669/96, ktorým určil neplatnosť právneho úkonu týkajúceho sa vnesenia nepeňažného vkladu do ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/170/96, prevzaté i do rozhodnutia sp. zn. 6Obo/63/2003. s ktorým sa plne stotožnil. Označené rozhodnutie Okresného súdu v Hodoníne nebolo možné uznať na území Slovenskej republiky z dôvodu jeho rozporu s verejným poriadkom a stalo sa rozhodnutím nulitným. Zároveň ho vydal súd, ktorý na rozhodnutie o

veci nemal právomoc, keďže v čase začatia konania patrilo rozhodovanie o tejto veci do právomoci súdov Slovenskej republiky.

11. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia 1/ a 2/ v zastúpení advokátskou kanceláriou včas dovolanie s uvedením odvolacích dôvodov podľa § 420, písm. f) CSP s tým, že krajský súd ako odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane - žalobcom 1/ a 2/, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v niekoľkých skutkovo vymedzených pochybeniach konajúceho súdu v dôsledku čoho bolo vydané zmätočné. Ďalej uplatnili dovolacie dôvody podľa § 421 ods.1 písm. a), b) CSP, spočívajúce v tom, že rozhodnutie Krajského súdu ako odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. táto otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená s poukázaním na postup v zmysle ustanovenia § 432 ods.1 CSP. Dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP .

12. Súd v odôvodnení rozsudku neuviedol jasne, výstižne a zrozumiteľne, k akým skutkovým zisteniam na základe vykonaného dokazovania a právneho posudzovania dospel. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru: „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom“. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že: „podľa ustálenej judikatúry zohľadňujúcej princíp vzťahujúci sa na riadny výkon spravodlivosti, rozsudky súdov a tribunálov musia dostatočne uviesť dôvody na ktorých sú založené“: (napr. Garcia Ruiz v. Španielsko). Podľa ESLP: „účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Navyše, odôvodnené rozhodnutie dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu, ako aj možnosť, aby bolo rozhodnutie preskúmané odvolacím orgánom. Len ak sú vydávané odôvodnené rozhodnutia, môže existovať verejná kontrola výkonu súdnictva. (napr. Suominen v. Fínsko, Tatishvili v. Rusko). K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti rozhodnutia prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu stanovisko z 3. decembra 2015, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Druhá veta tohto stanoviska je použiteľná aj po zmene procesného poriadku s účinnosťou od 1. júla 2016. Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS155/07, I. ÚS 402/08). Náležitú neodôvodnenie, prečo Krajský súd bez vysvetlenia svojich právnych úvah týkajúcich sa relevantných argumentov žalobcov rozhodol v ich neprospech, preto možno považovať za dôvodné z hľadiska druhej právnej vety zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu prijatého pod R 2/2016. V kontexte vyššie uvedeného mal za to, že rozsudok je zmätočný a nie je vôbec zrejmé, na základe akých argumentov konajúci súd rozhodol, čím jednoznačne došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

Dovolacie dôvody podľa § 421 ods.1, písm. a), b) CSP.

13. V konaní dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu bola „základnou otázkou, ktorú bolo potrebné v prejednávanej veci vyriešiť, bola otázka, či žalobca 1/ platne vniesol do spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r.o. ako nepeňažný vklad časť podniku Železničné staviteľstvo, š. p. Bratislava v rozsahu, ktorý nadobudol zmluvou o predaji časti podniku z 30.04.1992 (predmetné nehnuteľnosti žalobca 1/ nadobudol ako súčasť časti uvedeného podniku)". V zmysle uvedeného žalobcovia 1/ a 2/ konkretizovali nasledujúce dve právne otázky, ktoré odvolací súd podľa presvedčenia dovolateľov nesprávne právne posúdil, a to:

1.) otázka, či nepeňažný vklad žalobcu 1/ špecifikovaný v Článku IV, bod 5/ Dodatku č. 1 k spoločenskej zmluve spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o. zo dňa 13.7.1992, uzavretý dňa

23.11.1992 pod názvom Zmena spoločenskej zmluvy (ďalej len „Dodatok č. 1“) sa mohol stať súčasťou imania žalovaného 1/.

2.) otázka, či Dodatok č. 1 je vkladu schopnou listinou, a teda má všetky zákonom vyžadované náležitosti, aby sa stal právnym titulom, na základe ktorého sa žalovaný 1./ stal vlastníkom sporných nehnuteľností. V súvislosti s otázkou 1.) poukazuje na abstraktný, právne irelevantný pojem „vnesenie“, ktorý súdy z nepochopiteľných dôvodov používajú v rámci svojej právnej kvalifikácie, čím ju robia právne neurčitou.

14. Žalobcovia 1/ a 2/ tvrdili, že pri riešení otázky 1.) je potrebné vychádzať zo znenia čl. IV, bodu 5/ Dodatku č. 1: „Spoločník uvedený v bode I. a/ - E.. A. G. Ď.Č. - stavebno obchodná firma A - Z, Bratislava v súlade s §§ 59 a 109 ods. 3 Obchodného zákonníka ďalej vnáša ako nepeňažný vklad do spoločnosti časť podniku Železničné stavitel'stvo, so sídlom Bratislava, Štefánikova ul. č. 15 časť podniku Železničné stavitel'stvo, so sídlom Bratislava, Štefánikova ul. č. 15 v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji častí podniku z 30.4.1992 a jej príloh ako aj zápisu o odovzdaní a prevzatí vecí podľa ust. zákona č. 92/1991 Zb. v znení zákona č. 92/1992 Zb. s výnimkou nasledovných nehnuteľností: - Rekreačné stredisko Stará Lesná. k. ú. Stará Lesná. LV č. XX. parc. č. XXX/X vo výmere 5 368 m² inej plochy a parc. č. XXXXX vo výmere 507 m² zastavanej plochy, - Lodenica Senec, k. ú. R.. LV č. XXX, parc. č. XXXX vo výmere 904 m² zastavanej plochy“. Okrem uvedeného je obsahom čl. IV ods. 5 Dodatku č. 1 určenie ceny nepeňažného vkladu. a to nasledovným spôsobom: „Spoločníci sa dohodli, že pre spôsob určenia ceny nepeňažného vkladu (vnesenej časti podniku) je rozhodujúca kúpna cena časti podniku vo výške 455 000 000,- Kčs, ktorá je aj cenou (hodnotou) nepeňažného vkladu“, a ďalej dohoda o tom, že z ceny nepeňažného vkladu sa nezapočítava na vklad žiadna suma, teda „výška vkladu a podielu spoločníka uvedený v bode I/1/a/ zmluvy zostáva bez zmeny) ...“.

15. Podľa § 109 ods. 3 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 27.12.1992: „Ak sa majú poskytnúť nepeňažné vklady, musí sa v spoločenskej zmluve uviesť predmet vkladu, spôsob určenia jeho ceny v peniazoch a suma, ktorou sa započítava na vklad spoločníka“. Na základe vyššie citovaných ustanovení Obchodného zákonníka, je zrejmé, že pokiaľ sa hovorí o nepeňažnom vklade, tento musí byť vyjadrený vo forme základného imania. Na základe uvedeného, Dodatok č. 1 nemá náležitosti vyžadované v tom čase platnou právnou úpravou na to, aby mohlo dôjsť k platnému nadobudnutiu vlastníckeho práva spoločnosti žalovaného 1/ k nepeňažnému vkladu žalobcu 1/, keďže v rozpore s kogentným ustanovením § 109 ods. 3 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 27.12.1992, neobsahuje údaj o sume, ktorou sa nepeňažný vklad započítava na vklad spoločníka. Vzhľadom na to, že iná možnosť ako vložiť nepeňažný vklad do imania spoločnosti neexistovala, je Dodatok č. 1 v tomto smere neplatným právnym úkonom.

16. Dodatok č. 1 nemôže byť ďalej relevantným právnym podkladom pre platné nadobudnutie vlastníckeho práva spoločnosti žalovaného 1/ k nepeňažnému vkladu žalobcu 1/ aj z dôvodu jeho neurčitosti pokiaľ ide o vymedzenie predmetu vkladu v zmysle kogentného ustanovenia § 109 ods. 3 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 27.12.1992. Túto neurčitost' nie je možné preklenúť odkazom na zmluvy, ktorých účastníkom nebola spoločnosť žalovaného 1/, resp. na inú súvisiacu dokumentáciu, ak tieto neboli súčasťou Dodatku č. 1.. Správna a spravodlivá odpoveď na právnu otázku 1) má znieť, že Dodatok č. 1 v žiadnom prípade nespĺňa formálno-právne náležitosti právneho úkonu, ktorý má byť právnym titulom pre nadobudnutie vlastníckeho práva spoločnosti žalovaného 1/ k nepeňažnému vkladu žalobcu 1, predstavujúcemu o. i. nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu. Dodatok č. 1 totiž nemá náležitosti vyžadované kogentnými právnymi normami pre právny úkon, ktorým sa preberá záväzok na nový (nepeňažný) vklad do spoločností. Z týchto dôvodov mal odvolací súd nastolenú otázku 1) vyriešiť tak, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu a súčasne v zmysle Dodatku č. 1 predmetom nepeňažného vkladu žalobcu 1/do spoločností žalovaného 1./, sa nikdy nemohli stať vlastníctvom žalovaného 1/, pretože nikdy nedošlo k platnému prevzatíu záväzku na nový vklad, ani k platnému zvýšeniu základného imania.

17. V tejto súvislosti uvádzal, že otázka neurčitého vymedzenia predmetu nepeňažného vkladu v rozpore

s kogentnou právnou úpravou a jeho následky vo vzťahu k platnosti takéhoto právneho úkonu, nebola doteraz v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Aplikovaním analógie iuris však možno vychádzať zo záverov rozhodovacej praxe, ktoré sa týkajú neplatnosti právnych úkonov z dôvodu ich neurčitosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je na mieste otázka, či v prípade Dodatku č. 1 nešlo o simulovaný právny úkon, ktorého zámerom bolo prevedenie majetku žalobcu 1/ do dispozície žalovaného 1/, mimo zvýšenia základného imania, aby tento neskôr skončil v konkurznej podstate žalovaného 1/.

18. Pre účely vyriešenia právnej otázky 2), je možné a nevyhnutné, aby obsah Dodatku č. 1 bol podrobený skúmaniu z hľadiska dodržania všetkých náležitostí právneho úkonu (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.1992). Odvolací súd pritom vyriešil právnu otázku 2) konštatovaním, že zaregistrovaním zmeny spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom dňa 28.12.1992 pod RI 587/92, táto nadobudla právoplatnosť a stala sa právne účinnou. Stala sa vkladu schopnou listinou, nakoľko registráciou zmeny spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom bola splnená zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení z roku 1992, podľa ktorého k platnosti zmluvy o prevode nehnuteľností je potrebná jej registrácia štátnym notárstvom. V skúmanej veci vlastníctvo k celému vnesenému majetku, hnutel'nému i nehnuteľnému prešlo na úpadcu (t. j. žalovaného 1/) v zmysle vtedy platného § 133 ods. 1 a 2 Obč. zák. dňom registrácie zmeny (zmien) spoločenskej zmluvy spoločnosti ŽELSTAV A-Z, spol. s r.o. Bratislava, Štefánikova ul. č. 15. S takýmto právnym záverom sa žalobcovia 1/ a 2/ nestotožnili, a to za nasledujúcich dôvodov:

19. Argumentácia dovolateľov sa zakladá na tom právnom základe, že právny úkon - Dodatok č. 1, ktorý sa stal právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva spoločnosti - žalovaného 1/ k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto sporu, je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu neurčitosti. Neurčitosť pritom spočíva v tom, že z obsahu Dodatku č. 1 nie je vôbec zrejmé, aké konkrétne nehnuteľnosti sú vlastne predmetom nepeňažného vkladu, a teda predmetom prevodu vlastníckeho práva zo žalobcu na žalovaného 1/. Z obsahu Dodatku č. 1, ani z obsahu žiadneho k nemu pripojeného dokumentu, resp. iného dostupného dokumentu, a to dostupného ktorejkoľvek tretej osobe, nevyplýva, ktorých konkrétnych nehnuteľností, špecifikovaných podľa určitých popisných informácií, vyžadovaných v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov platných a účinných v dobe jeho spisania, sa vlastne týka. Dodatok č. 1 špecifikuje iba to, ktorých nehnuteľností, v zmysle uvedených popisných informácií sa prevod nemá týkať. V tejto súvislosti je potrebné zvýrazniť, že tvrdená absolútna neplatnosť Dodatku č. 1, ktorej sa dovolatelia v konaní domáhajú, nastáva ex lege, pôsobí ex tunc a erga omnes, a súd na ňu prihliada ex offio.

20. Žalobcovia 1/ a 2/ navrhovali, aby Najvyšší súd SR ako súd dovolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. októbra 2023 č.k. 3Co/115/2022-1625 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Žalovaní 3/ až 5/, zastúpení advokátkou, vo vyjadrení zo dňa 25.06.2024, k dovolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedli, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a v súlade s právnymi predpismi a rozhodovacou praxou súdov. Odvolací súd zrozumiteľne a presvedčivo zdôvodnil napadnuté rozhodnutia tak, že dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i rozhodujúce (relevantné) argumenty jednotlivých strán, čím bolo dodržané ustanovenie § 220 ods. 2 CSP a tým súvisiace základné právo na spravodlivý proces. Žalobcovia 1/ a 2/ argumentujú v prospech porušenia ich práva na spravodlivý proces a práva na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia tým, že súdy iba odkazujú a preberajú závery plynúce z iných konaní, ktoré skutkovo a právne súvisia s týmto konaním. Takýto postup súdov je v súlade so zákonom a rozhodovacou praxou súdov, ide o akceptovateľný spôsob vyhodnotenia, ktorý sa bežne používa a nepredstavuje porušovanie žiadnych žalobcami 1/ a 2/ uvádzaných práv.

22. Pokiaľ išlo o otázku platnosti alebo neplatnosti Dodatku č. 1, čo v priebehu celého súdneho konania predstavuje hlavnú argumentáciu žalobcov, táto bola dostatočným spôsobom riešená nielen súdom prvej inštancie ale aj odvolacím súdom. Dodatok č. 1 bol riadne doručený Štátnemu notárstvu Bratislava 1 dňa 23.12.1992, pričom samotný návrh na registráciu, súčasťou ktorého bol aj predmetný Dodatok č. 1, bol

podpísaný Žalobcom 1/ ako konateľom a generálnym riaditeľom spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o.. Dňom doručenia tohto návrhu sa podľa toho času platných právnych predpisov stalo právoplatným, pričom toto rozhodnutie má konštitutívne účinky, tzn. týmto dňom sa spoločnosť ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. stala vlastníkom sporných nehnuteľností. Krajský súd v Bratislave svojím rozsudkom zo dňa 09.12.2002, sp. zn. 81Cb/80/97, v spojení s rozsudkom Najvyšším súdom Slovenskej republiky zo dňa 24.09.2003, sp. zn. 6 Obo 62/03, rozhodli že vlastníctvo k celému vnesenému majetku, hnutel'nému i nehnuteľnému, prešlo na spoločnosť ŽELSTAV, A-Z-, spol. s r.o. v zmysle § 133 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka dňom registrácie zmeny (zmien) spoločenskej zmluvy spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. . Najvyšší súd Slovenskej republiky sám vo vyššie uvedenom rozhodnutí vyriešil otázku platnosti Dodatku č. 1, pričom súdy nižšieho stupňa vzhľadom na právoplatnosť, záväznosť a zásadu nezmeniteľnosti predmetného rozhodnutia, nie sú oprávnené skúmať vecnú správnosť rozhodnutia a preto sú viazané právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Odvolaciemu súdu ani súdu prvej inštal'cie neprislúcha právoplatne ukončené konanie a závery v ňom prijaté žiadnym spôsobom revidovať či podrobiť skúmaniu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto už vyriešil otázku platnosti Dodatku č. 1, ktorý bol podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vkladu-schopnou listinou na prevod vlastníckeho práva k celému Žalobcom 1/ do spoločnosti vneseného majetku vrátane sporných nehnuteľností. Vyššie uvedené rozhodnutia súdov prejudiciálne skúmali otázku prevodu vlastníckeho práva na základe Dodatku č. 1, pričom týmto názorom sú súdy nižšieho stupňa viazané vrátane súdu prvej inštal'cie v tejto právnej veci, ktorý musel skonštatovať, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam bolo prevedené na základe platnej vkladu-schopnej listiny, s čím sa stotožnil aj odvolací súd. Zároveň zdôraznili, že Dodatok č. 1 podpísali všetci vtedajší spoločníci spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., vrátane žalobcov, ich podpisy boli úradne overené a samotný návrh na registráciu Dodatku č. 1 bol podpísaný Žalobcom 1/ ako konateľom spoločnosti. Žalobcovia preto nemôžu namietať neplatnosť Dodatku č. 1 titulom neurčitosti, nakoľko tieto námietky sú v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním a okolnosťami veci.

23. Žalovaní 3/ až 5/ ďalej uviedli, že v samotnom Dodatku č. 1 bolo výslovne dohodnuté, že na vklad žalobcu 1/ sa nezapočítava žiadna suma a výška jeho vkladu a obchodného podielu zostáva bezo zmeny z dôvodu, že ešte nebol splatený úver prevzatý spoločnosťou na splatenie kúpnej ceny privatizovaného majetku. Z tohto dôvodu ani nemohlo dôjsť k zvýšeniu základného imania, nakoľko toto je tvorené súčtom vkladov všetkých spoločníkov a aj v zmenenej spoločenskej zmluve zostala z týchto dôvodov pôvodná výška základného imania 200.000,- Sk. Neplatnosť Dodatku č. 1 preto nemôže byť spôsobená nezapisaním zvýšenia základného imania, ktoré v zmysle Dodatku č. 1 ostalo v pôvodnej výške. Aj táto otázka bola dostatočným spôsobom zodpovedaná v iných konaniach súvisiacich s touto vecou. Pokiaľ išlo

o argumentáciu žalobcov týkajúcu sa nepodpísaného delimitačného protokolu žalobcom 1/, táto otázka už bola zodpovedaná v právne a skutkovo súvisiacich konaniach (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 49Cb/24/2002-1 118, zo dňa 19.03.2019 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Odo 10/2019, zo dňa 28.01.2021), kedy existencia písomného odovzdávajúceho protokolu nie je podmienkou prechodu vlastníckeho práva, z tohto dôvodu argumentácia žalobcov 1/ a 2/ neobstojí, najmä pokiaľ boli splnené všetky podmienky na vnesenie majetku vrátane sporných nehnuteľností do spoločnosti. Navrhovali, aby dovolací súd v súlade s § 448 CSP dovolanie žalobcov 1/ a 2/ zamietol ako nedôvodné a žalovaným priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podali žalobcovia 1/ a 2/, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpení v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dovolanie žalobcov 1/ a 2/ podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

25. Podľa § 420, písm. f) zákona č. 160/215 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Žalobca porušenie práva na spravodlivý proces videl v prvom rade v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

27. Dovolací súd zistil, že odvolací súd, v bode 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že: „ žalobcovia po obsahovej stránke vznesli voči právnomu úkonu - zmene spoločenskej zmluvy ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. zo dňa 23.11.1992, totožné námietky ako vo veci vedenej Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Obo/170/96“. V bode 28 odôvodnenia odvolací súd uviedol, že: „ So zreteľom na tieto označené rozhodnutia súdov, ktoré prejudiciálne skúmali otázku prevodu vlastníckeho práva i k špecifikovaným nehnuteľnostiam zo žalobcu 1/ na ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., vrátane titulu tohto prevodu (zmena spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992), mohol súd prvej inštancie legitímne, v súlade s princípom právnej istoty, z ich obsahu vychádzať, pričom odvolávajúc sa na odôvodnenie týchto rozhodnutí zároveň skonštatovať, že žalobca previedol vkladu-schopnou listinou vlastnícke právo i k špecifikovaným nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu, na ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o.. Súd prvej inštancie sa teda nestotožnil s názorom žalobcov, že dotknuté nehnuteľnosti sa nestali predmetom registrácie bývalým Štátnym notárstvom, keďže so zreteľom na znenie článku IV. bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 predmetom vkladu boli nepochybne veci tvoriace časť podniku, špecifikovaného ako časť podniku Železničné staviteľstvo, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 15, v rozsahu podľa zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 30.04.1992, vrátane jej príloh a teda nepochybne išlo o podnik ako celok, tvorený i špecifikovanými nehnuteľnosťami, ku ktorým sa žalobcovia domáhali určenia vlastníctva“. Dovolací súd z obsahu spisu ďalej zistil, že súčasťou spisu je úradne osvedčená kópia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 62/03 zo dňa 24. septembra 2023, ktorým Najvyšší súd ako súd odvolací na odvolanie žalobcu E. A. G. Ď., Stavebnoobchodná firma Mešťanská 9 Hodonín, Česká republika potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa - Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2002, č.k. 81 Cb 80/97-859, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty úpadcu ŽELSTAV A-Z, spoločnosť s ručením obmedzeným, Štefánikova 15, Bratislava. „O zamietnutí návrhu rozhodol s odôvodnením, že z vykonaných dôkazov (dokladov a výpovedí svedkov) zistil, že „Zmluvou o predaji časti podniku" zo dňa 30.4.1992 predávajúci Federálny fond národného majetku ČSFR previedol na Stavebno-obchodnú firmu A-Z Hodonín ako kupujúci vlastnícke práva ku všetkým veciam a všetky iné práva a majetkové hodnoty, slúžili k prevádzkovaniu privatizovaného Železničného staviteľstva Bratislava: stredisko Bratislava, pôvodne začleneného do štátneho podniku Železničné staviteľstvo Bratislava. Kupujúci podľa zmluvy z 30.4.1992, prebral na seba všetky záväzky predávajúceho súvisiace s predávaným podnikom a zaviazal sa zaplatiť kúpnu cenu. Žalobca dňa 23.7.1992 (spolu s manželkou a ďalšími dvomi spoločníkmi) založili novú obchodnú spoločnosť pod obchodným názvom „ŽELSTAV A-Z, s.r.o. Bratislava, Štefánikova 15....“. Na s. 4 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 62/03 zo dňa 24. septembra 2023 sa uvádza, že : „, Súd prvého stupňa potom dospel k záveru, že vnesenie hnuťel'ného a nehnuteľného majetku žalôb spoločnosti ŽELSTAV A-Z, s.r.o. teraz úpadcu, sa realizovalo v súlade s ust. § 59 ods. 3, § 109 ods. 3 za primeraného použitia § 476 a nasl., teda zákonným spôsobom. Konštatoval súd prvého stupňa v dôvodovej časti svojho rozsudku záverom, že tento hnuťel'ný a nehnuteľný majetok zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení zmien a doplnkov patríl úpadcovi - dlžníkovi v čase vyhlásenia konkurzu, preto sa konkurz týka tohto majetku. Správca ho správne zaradil do konkurznej podstaty úpadcu podľa § 18 ods.1 ods. 1 ZKV. Keďže všetok hnuťel'ný a nehnuteľný majetok, ktorý žalobca žiadal vylúčiť z konkurznej podstaty patríl do konkurznej podstaty úpadcu, súd prvého stupňa návrh žalobcu o vylúčení týchto vecí z konkurznej podstaty zamietol“.

28. Dovolací súd konštatuje, že v procesnom postupe súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu nezistil vady v zmysle § 420, písm. f) CSP, keď súdy pri zisťovaní skutkového stavu vychádzali z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Obo 62/03 zo dňa 24. septembra 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.01.2004. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Obdo V 9/2004 zo dňa 29. novembra 2004 dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu SR z 24. septembra

2003 č.k. 6Obo 62/03-921 odmietol. Súd prvej inštancie i odvolací súd z týchto súdnych rozhodnutí vychádzali, pričom súd prvej inštancie v bodoch 23 a 24 napadnutého rozsudku zo dňa 2.11.2017, č.k. 8C/142/1998-1246 odôvodnil i vlastné vykonané dokazovanie: „ Z vykonaného dokazovania súd ustálil, že zmena spoločenskej zmluvy spoločnosti Želstav A-Z s. r. o. dodatkom č. 1 bola doručená bývalému Štátnemu notárstvu Bratislava 1 dňa 23.12.1992. Tento návrh na registráciu podpísal samotný žalobca 1/ ako konateľ a generálny riaditeľ spoločnosti Želstav A-Z s. r. o. (čl. 56). Súčasťou tohto návrhu bol i spomínaný dodatok č. 1. Zmena spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 spoločnosti Želstav A-Z s. r. o., ktorou žalobca 1 vniesol sporné nehnuteľnosti do spoločnosti Želstav A-Z s. r. o., bola zaregistrovaná rozhodnutím bývalého Štátneho notárstva Bratislava 1 dňa 28. 12. 1992. Týmto dňom sa toto rozhodnutie podľa vtedy platných predpisov stalo právoplatným (bez ohľadu na následne v katastrálnom konaní o jeho návrhu na obnovu konania uvádzanú vadu v doručovaní rozhodnutia). Toto rozhodnutie má konštitutívny účinok t. j. týmto dňom vznikajú právne účinky tejto registrácie, týmto dňom sa spoločnosť Želstav A-Z s. r. o. stala vlastníkom sporných nehnuteľností. Podľa názoru súdu následné zapísanie tejto skutočnosti do príslušného listu vlastníctva, či už strediskom geodézie do 01.01.1993 alebo po tomto dátume príslušným katastrálnym úradom, má iba deklaratórny účinok. Na vlastníctve spoločnosti Želstav A-Z s. r. o. k sporným nehnuteľnostiam nič nemení skutočnosť, že na LV XXX, k. ú. R. H. v časti B. je rukou napísaný ako právny titul nadobudnutia vlastníctva spoločnosti Želstav A-Z s. r. o. registrácia RI 588/1992 a nie RI 587/1992. Zápis právneho titulu nadobudnutia vlastníckeho práva vlastníka má iba informatívny charakter, nemá žiadne právne účinky vo vzťahu vlastníctva vlastníka k nehnuteľnosti. V tomto prípade, keďže je tento údaj písaný rukou, došlo pravdepodobne v chybe pri písaní tejto skutočnosti, ktorá však nemá žiadny vplyv na vlastníctvo spoločnosti Želstav A-Z s. r. o.. Vlastníctvo spoločnosti Želstav A-Z s. r. o. doteraz nespochybnil žiadny súd konajúci o vylučovacej žalobe v konkurznom konaní spoločnosti Želstav A-Z s. r. o, žiadny súd doteraz nezrušil registráciu predmetnej zmeny spoločenskej zmluvy, na základe ktorej spoločnosť nadobudla vlastníctvo. Ani v akomkoľvek katastrálnom konaní vyvolanom na príslušnom katastrálnom úrade žalobcami nebol zrušený, vymazaný zápis vlastníckeho práva spoločnosti Želstav A-Z s.r.o. k sporným nehnuteľnostiam“. Z uvedeného j zrejmé, že súdy vlastným vykonaným dokazovaním nezistili rozpor a nepreukázali opak oproti skutkovým zisteniam súdov v obchodnom súdnictve pri ich rozhodovaní o vylúčení vecí z konkurznej podstaty úpadcu ŽELSTAV A-Z, s.r.o.

29. Dovolací súd konštatuje, že uvedené rozsudky súdov v obchodnom súdnictve skutkovo sa týkajú toho istého právneho úkonu a nehnuteľností, ale kvalitatívne iného právneho nároku. Rozhodnutie súdu o nároku na vylúčenie nehnuteľných vecí z konkurznej podstaty v zmysle § 19 ods.2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, prejudiciálne rieši otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným v konkurznej podstate úpadcu nevytvára prekážku litispedencie a ani prekážku res iudicata pre občianskoprávne konanie o určenie vlastníckeho práva podľa § 126 ods.1 zákona č. 40/1964Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu začatia konania 2.11.2017. V zmysle stanoviska Obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach obchodných, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky zošit 2/1999, pod. č. 33/1999, podľa ktorého: „Na prejednanie sporu o určenie vlastníctva k hnutelným a nehnuteľným veciam, ktoré sú zapísané v konkurznej podstate úpadcu, je vecne príslušný okresný súd, pretože nejde o spor vyvolaný konkurzom, bez ohľadu na to, či je žalovaný správca alebo úpadca“. (Stanovisko obchodného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. marca 1999, sp.zn. Obpj 1/99). Najvyšší súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie správne vo veci vykonal aj vlastné dokazovanie (body 23, 24 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 2.11.2017, č.k. 8C/142/1998-1246). Týmto dokazovaním nebol preukázaný iný stav vo vlastníckom práve oproti konaniam o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty. Dovolací súd poukazuje na to, že z týchto rozsudkov o nevyklúčení vecí z konkurznej podstaty, ktorú otázku vlastníckeho práva riešili prejudiciálne bolo prípustné vychádzať v konaní o určovacej vlastníckej žalobe ako z verejných listín. Podľa § 205 zákona č. 160/2015 Z.z. (Verejné listiny) „Listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak“. Dovolací súd preto dovolanie žalobcov 1/ a 2/ v tejto časti podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1, písm. a, b) CSP

30. Podľa § 421, ods.1 zákona č. 160/215 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená

31. Žalobcovia 1/ a 2/ uviedli, že v konaní dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu bola „základnou otázkou, ktorú bolo potrebné v prejednávanej veci vyriešiť, bola otázka, či žalobca 1/ platne vniesol do spoločnosti Želstav A-Z. spol. s r.o. ako nepeňažný vklad časť podniku Železničné staviteľstvo, š. p. Bratislava v rozsahu, ktorý nadobudol zmluvou o predaji časti podniku z 30.04.1992 (predmetné nehnuteľnosti žalobca 1/ nadobudol ako súčasť časti uvedeného podniku)". V zmysle uvedeného žalobcovia 1/ a 2/ konkretizovali nasledujúce dve právne otázky, ktoré odvolací súd podľa ich presvedčenia nesprávne právne posúdil, a to:

- 1.) otázka, či nepeňažný vklad žalobcu 1./ špecifikovaný v článku IV, bod 5/ Dodatku č. 1 k spoločenskej zmluve spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o. zo dňa 13.7.1992, uzavretý dňa 23.11.1992 pod názvom Zmena spoločenskej zmluvy sa mohol stať súčasťou imania žalovaného 1/.
- 2.) otázka, či Dodatok č. 1 je vkladu schopnou listinou, a teda má všetky zákonom vyžadované náležitosti, aby sa stal právnym titulom, na základe ktorého sa žalovaný 1./ stal vlastníkom sporných nehnuteľností. V súvislosti s otázkou 1.) poukazuje na abstraktný, právne irelevantný pojem „vnesenie“, ktorý súdy z nepochopiteľných dôvodov používajú v rámci svojej právnej kvalifikácie, čím ju robia právne neurčitou.

32. Dovolací súd konštatuje, že právna otázka, či žalobca 1/ platne vniesol do spoločnosti Želstav A-Z s.r.o. ako nepeňažný vklad časť podniku Železničné staviteľstvo š. p. Bratislava, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji časti podniku z 30.04.1992 od Federálneho fondu národného majetku České a Slovenské Federatívni Republiky bola predmetom skúmania súdov konajúcich v obchodnom súdnictve v konaní o vylúčení veci z konkurznej podstaty úpadcu ŽELSTAV A-Z, s.r.o. v prvostupňovom rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2002 č. k. 81 Cb 90/97-859, a odvolacom potvrdzujúcom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.septembra 2003, z ktorých rozhodnutí súd prvej inštancie a odvolací súd v napadnutom rozsudku vychádzali. V tejto súvislosti dovolací súd odkazuje na horeuvedené body 28 a 29, ktoré skutočnosti boli skúmané v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420, písm. f) CSP. Dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal aj vlastné dokazovanie z ktorého nezistil skutočnosti, ktoré by boli rozporné so zisteniami súdov v konaní o vylúčení veci z konkurznej podstaty. Pokiaľ ide o pojem „imanie“ dovolací súd poukazuje na to, že je vymedzený legálnou definíciou v zákone č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom do 27.12.1992 (ďalej len „Obchodný zákonník“). Podľa § 6 ods.1 Obchodného zákonníka obchodným majetkom na účely tohto zákona sa rozumie súhrn majetkových hodnôt (vecí, pohľadávok a iných práv a peniazmi oceniteľných iných hodnôt), ktoré patria podnikateľovi a slúžia alebo sú určené na jeho podnikanie. Podľa § 6 ods.2 Obchodného zákonníka na účely tohto zákona sa súbor obchodného majetku a záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním označuje ako obchodné imanie (ďalej len "imanie"). Z uvedeného je zrejmé, že „imanie“ predstavuje všetok obchodný majetok + záväzky. Vykonané dokazovanie preukázalo, že predmetom vkladu bol podnik, ktorý je svojou povahou hromadnou vecou. Súčasne je nevyhnutné z hľadiska určitosti predmetu vkladu prihliadnuť na povahu časti podniku v zmysle § 5 Obchodného zákonníka. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že predmetná časť podniku bola v Dodatku č. 1 zo dňa 23.11.1992 v čl. IV ods.5, identifikovaná odkazom na zmluvu o predaji časti podniku z 30.04.1992 a jej príloh ako aj zápisu o odovzdaní a prevzatí vecí, kde v čl. II (jmění prodávávaného podniku) sa uvádza: „Smlouvou prodávající převádí na kupujícího vlastnictví k souhrnu věcí uvedených v účetní evidenci prodávávaného podniku ke dni uzavření smlouvy, včetně práva a závazků této evidenci uvedených v čl. III smlouvy“. Dovolací súd dospel k záveru, že prípadná neurčitost' niektorej zložky podniku je odstrániteľná preukázaním jej priamej súvislosti, že slúžila prevádzkovanému podniku.

33. Pokiaľ ide o otázku 2.), či Dodatok č. 1 je vkladu schopnou listinou...“, dovolací súd opätovne poukazuje na bod 23 napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 2.11.2017 , č.k. 8C/142/1998-1246 odôvodnil i vlastné vykonané dokazovanie: „Z vykonaného dokazovania súd ustálil, že zmena spoločenskej zmluvy spoločnosti Želstav A-Z s. r. o. dodatkom č. 1 bola doručená bývalému Štátnemu notárstvu Bratislava 1 dňa 23.12.1992. Tento návrh na registráciu podpísal samotný žalobca 1 ako konateľ a generálny riaditeľ spoločnosti Želstav A-Z s. r. o. (čl. 56). Súčasťou tohto návrhu bol i spomínaný dodatok č. 1. Zmena spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 spoločnosti Želstav A-Z s. r. o., ktorou žalobca 1 vniesol sporné nehnuteľnosti do spoločnosti Želstav A-Z s. r. o., bola zaregistrovaná rozhodnutím bývalého Štátneho notárstva Bratislava 1 dňa 28. 12. 1992. Týmto dňom sa toto rozhodnutie podľa vtedy platných predpisov stalo právoplatným (bez ohľadu na následne v katastrálnom konaní o jeho návrhu na obnovu konania uvádzanú vadu v doručovaní rozhodnutia...)“. Dovolací súd konštatuje, že uvedená otázka „či Dodatok č. 1 je vkladu schopnou listinou...“ patrila do právomoci Štátneho notárstva Bratislava I. Štátne notárstvo realizovalo svoju právomoc vo forme rozhodnutia a súd v občianskoprávnom konaní z neho vychádzal ako z vkladu schopnej listiny v zmysle ust. § 194 ods.2 CSP. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca 1/ podal návrh na registráciu spoločenskej zmluvy len na Štátne notárstvo Bratislava 1 dňa 23.decembra 1992 ako konateľ v mene obchodnej spoločnosti Želstav A-Z spol. s r.o. Štefánikova 15, Bratislava. Podľa § 17 ods.3 zákona č. 95/1963 Zb. o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom (notársky poriadok) rozhodnutie, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval, nemusí obsahovať odôvodnenie. Rozhodnutie vydané púhym záznamom v spise (§ 19 ods. 2) nemusí obsahovať odôvodnenie ani poučenie o odvolaní a o vykonateľnosti. Je zrejmé, že Štátne notárstvo Bratislava 1 v celom rozsahu vyhovel návrhu na registráciu spoločenskej zmluvy, ktorú podal žalobca 1/ ako konateľ v mene Želstav A-Z spol s.r.o. Dovolací súd preto dovolanie žalobcov 1/ a 2/ podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol.

34. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1/,3/,4/,5/ v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcom 1/ a 2/ v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.